

Hồi 67

Tám Chín Bảy Mười Hai

Phu nhân chúng tôi liếc mắt nhìn Liễu cô nương, rồi lên tiếng hỏi:

- Cô bé ở trong tay Ngô lão gia là ai thế?

Có lẽ lão già ấy biết phu nhân chúng tôi hỏi như thế là có mục đích gì rồi. Y liền cất tiếng cười gian xảo, và đáp:

- Chả lẽ phu nhân cũng quen biết con nhỏ này sao? Điều này không khó, chúng ta là người đứng đắn với nhau, lão phu cũng chẳng cần giấu giếm phu nhân làm gì, lão phu tốn rất nhiều công mới bắt nổi nó, nếu phu nhân định ra tay ngăn cản, lão phu không dám tự cho mình quá cao, nhưng cũng không khi nào giao nó cho người khác một cách dễ dàng đâu, nếu trong hai mươi hiệp mà phu nhân đắc thắng thì lão phu để con nhỏ này ở lại võ tay đi ngay, và từ nay trở đi cũng xí xoá hết vụ ân oán với con nhỏ nốt. Chẳng hay phu nhân nghĩ sao?

Bạch Mai lại lên tiếng:

- Ủa! Y lại còn muốn đấu với phu nhân của cô em nữa à?

Châu Nhi gật đầu đáp:

- Vâng! Nhưng phu nhân chúng em có coi vào đâu đâu, liền gật đầu trả lời rằng:

- Ngô lão gia nhanh nhẩu thực tôi xin nhận điều kiện ấy.

Ngờ đâu phu nhân chúng tôi vừa nói xong thì lão già đã đặt Liễu cô nương xuống, cất tiếng cười rất quái dị, xông lại múa song chưởng tấn công phu nhân chúng tôi luôn. Phu nhân chúng tôi thấy tay của y đen nhánh ...

Thanh Lam nghe tới đó, bỗng thất thanh la lớn:

- Ủa! Y biết xử dụng Ngũ Độc thần chưởng đấy à?

Châu nhi liền đáp:

- Vâng! Lão già ấy ác độc thực, nhân lúc nói chuyện với phu nhân chúng tôi, y đã ngấm ngấm vận độc khí vào hai bàn tay, rồi vừa nói xong y đã ra tay tấn công liền. Thực là nhanh như điện chớp vậy.

Tiểu Hồng nghe tới đó mặt lộ vẻ gầy cấn hết sức, vội xen lời hỏi:

- Sau rồi thế nào nữa?

Châu nhi tủm tủm cười đáp:

- Nhưng với tài ba hèn mọn ấy của y, thì thắng sao nổi phu nhân chúng tôi? Nên hai người mới đấu đến hiệp thứ mười lăm, y đã bị phu nhân chúng tôi dùng Băng Phách Hàn Quang đẩy lui ngay, suýt tý nữa thì cánh tay phải của y còn bị phế nữa là khác.

Thanh Lam đã tay không đấu với Phi Thiên Ngô Công hơn trăm hiệp rồi. Tuy lúc ấy, vì ở trên thuyền tròn trành, võ công của chàng kém hơn ở trên bờ nhiều, nhưng chàng đã nhận ra công lực của y chỉ kém Thác Thành Song Hưng một mức thôi. Nay chàng nghe thấy Châu nhi nói Băng Phách phu nhân mới đấu đến hiệp thứ mười lăm đã đánh bại được kinh địch ấy rồi, tuy chàng biết cô bé này không nói ngoa, nhưng chàng vẫn nghi nàg hơi phóng đại một chút, hoặc giả môn Băng Phách Hàn Quang của phu nhân là môn võ công có thể khắc chế được Ngũ Độc thân chuồng của đối phương chăng?

Chàng đang suy nghĩ, thì đã thấy Bạch Mai với Tiểu Hồng cũng lên tiếng hỏi ngay:

- Sau rồi thế nào nữa?

Châu nhi cười nhạt đáp:

- Lão già ấy thực không biết trời cao đất rộng là gì hết!

Y cười gằn mấy tiếng rồi đáp:

- Thế võ của phu nhân cao siêu thực, lão phu kính phục lắm! Một tháng sau, lão phu xin đợi chờ phu nhân ở Độc Cung, không biết phu nhân có nể mặt mà giáng lâm cho không?

Bạch Mai cười khúc khích, xen lời nói:

- Y còn hẹn ngày tái đấu nữa cơ à? Thích thú nhỉ! Hà! Tiếc thay, chúng ta lại không thể đợi chờ được lâu như thế!

Ý nghĩa lời nói của nàng hình như rất tiếc là đến lúc đó không được đi xem trận đấu náo nhiệt ấy vậy.

Châu nhi liền cười khì và nói tiếp:

- Phu nhân chúng tôi cũng không thể đợi chờ được một tháng lâu như thế.

Bạch Mai tròn đôi mắt lên đợi chờ nàng ta nói tiếp, Châu nhi lại nói:

- Vì chuyến này phu nhân chúng tôi còn phải đi hái thuốc thì làm sao mà đợi chờ y một tháng được?

Bạch Mai tỏ vẻ thất vọng, vội đỡ lời:

- Chắc phu nhân thế nào cũng cự tuyệt y phải không?

- Không, phu nhân chúng tôi nói: "Chả cần phải đợi chờ một tháng làm chi? Chúng tôi đi công việc của tôi rồi sẽ thuận đường đi qua Độc Cung. Ngô lão gia cứ về sửa soạn trước đi, chỉ mười ngày sau tôi sẽ tới liền!"

Lão già ấy nói tiếp:

- Hay lắm! Phu nhân cũng nhanh nhẩu thực! Chúng ta quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!

Nói xong, y quay người đi luôn.

Bạch Mai nghe tới đây, mừng rỡ đến nhảy bắn người lên, rồi lại quay đầu lại hỏi:

- Trong mười ngày ư? Lam đại ca! Công việc của chúng ta có cần tới mười ngày lâu như thế không?

Thanh Lam lo âu đến sự an nguy của Lan nhi, nên chàng không trả lời câu hỏi của Bạch Mai mà lại hỏi Châu nhi tiếp:

- Châu cô nương, còn Lan nhi thì sao?

Châu nhi ngạc nhiên hỏi:

- Lan Nhi nào? À, công tử hỏi Liễu cô nương phải không? Phu nhân chúng tôi chờ cho Phi Thiên Ngô Công đi khỏi, liền đi đến cạnh Liễu cô nương. Phu nhân chúng tôi tưởng Liễu cô nương chỉ bị lão già ấy điểm huyết thôi, chứ có ngờ đâu khi chúng tôi nhìn kỹ Liễu cô nương cũng phải rùng mình hoảng sợ.

Thanh Lam càng hãi sợ thêm, vội hỏi tiếp:

- Nàng ta làm sao?

- Liễu cô nương hai mắt nhắm nghiền, mặt vàng khè, giữa mi mắt có một chấm đen to bằng đầu ngón tay cái.

- Nàng đã trúng độc, chắc Phi Thiên Ngô Công đã hạ độc thủ để hại nàng?

- Chính thế, phu nhân chúng tôi nói, lão già đã dùng Ngũ Độc thần chưởng điểm vào giữa mi mắt của Liễu cô nương.

Bạch Mai hậm hực xen lời nói:

- Tên ấy bậy thực! Lam đại ca, như thế biết làm sao bây giờ? À, trong người em còn hai lá Chu Lan, có thể giải được bách độc.

Châu nhi lắc đầu đáp:

- Không ăn thua gì đâu! Theo lời nói của phu nhân chúng tôi, thì Ngũ Độc thần chưởng là một môn chưởng pháp rất ác độc, khi luyện phải hút đủ thứ nước dãi độc vào gan bàn tay, đồng thời,

còn dùng nội gia chân khí để dồn ra. Hễ đánh trúng vào người của kẻ địch, chất độc chạy vào trong tạng phủ, và còn đi sâu vào trong xương tuỷ, phải do người biết xử dụng Ngũ Độc thần chưởng mới hút được những chất độc ấy ra. Ngoài ra, khắp thiên hạ chỉ có một thứ Hồng Hoàng châu là mới có thể giải trừ được thôi.

Tiểu Hồng xen lời nói:

- Tôi có nghe thấy sư phụ nói tới món thuốc ấy. Nhưng bây giờ biết đi đâu mà tìm kiếm cho ra được Hồng Hoàng châu cơ chứ?

Châu nhi nhìn Thanh Lam, nói tiếp:

- Không những bệnh của Liễu cô nương rất nguy, phải có Hồng Hoàng châu mới giải cứu được, mà Giang công tử và các người phen này thế nào cũng phải đi Độc Cung mới xong. Phu nhân chúng tôi đã cho Liễu cô nương uống một viên Tuyết Liên rồi. Theo lời phu nhân nói, uống viên Tuyết Liên ấy có thể làm cho chất độc nhất thời chưa thể xâm nhập vào trong tạng phủ ngay được. Cũng vì vậy mà phu nhân sai tiểu tỳ tới đây mời Giang công tử mau đi ngay núi Kiếm Môn hỏi Kiếm Sơn cư sĩ Liễu Thanh Hà, ẩn cư ở Liễu Trì Khấu, mượn Hồng Hoàng châu để đem đi cứu chữa cho Liễu cô nương.

Thanh Lam nghe nói liền ngăn người ra giây lát rồi đáp:

- Tiểu sinh chưa nghe thấy ai nói đến cái tên Liễu Thanh Hà bao giờ, và cũng không quen biết ông ta. Như vậy đường đột đi hỏi mượn Hồng Hoàng châu, không biết ông ta có bằng lòng cho mượn không?

Châu nhi lắc đầu đáp:

- Việc này tiểu tỳ cũng không rõ lắm, nhưng nghe giọng nói của phu nhân, thì chỉ cần công tử tới đó, thế nào Kiếm Sơn cư sĩ cũng cho công tử mượn ngay.

Bạch Mai mới gặp Lan Nhi có một lần, nhưng rất có cảm tình với nàng ta. Nàng có ngờ đâu Lan Nhi vì nàng mà tức tối bỏ đi. Lúc này nàng nghe thấy Lan Nhi ngộ nạn, chỉ có Hồng Hoàng châu mới có thể giải cứu được, trong lòng lo âu vô cùng, vội xen lời nói:

- Lam đại ca, Kiếm Môn sơn ở đâu thế? Chúng ta đi ngay đi!

Nàng vừa nói vừa kéo tay Tiểu Hồng, và nói tiếp:

- Chị Tiểu Hồng, chị đi cùng với chúng tôi chứ?

Tất nhiên Tiểu Hồng phải theo Thanh Lam đi rồi, bằng không nàng tội gì mất công theo dõi hơn ngàn dặm như thế? Nàng đang không biết làm thế nào để được đi cùng với Thanh Lam, nay bỗng

thấy Bạch Mai rủ đi, thì còn gì sung sướng bằng, nên nàng liền gặt đầu nhận lời ngay.

Châu nhi nhìn sắc trời một hồi rồi nói tiếp:

- Bây giờ đã muộn lắm rồi, tiểu tỳ cũng phải về thưa lại với phu nhân đây! Nếu Giang công tử hỏi mượn được Hồng Hoàng châu xong, xin đến ngay Hùng Nhĩ sơn, phu nhân chúng tôi sẽ ở đó đợi chờ công tử đấy.

Nghĩ tới đó, nàng ta vái chào ba người một lát, rồi quay người đi luôn.

Thanh Lam vội kêu gọi:

- Châu cô nương! Độc Cung ở đâu?

Châu nhi ngạc nhiên đáp:

- Công tử chả định đi Độc Cung là gì? Sao lại không biết Độc Cung ở đâu thế?

Thanh Lam thấy Châu nhi cười mình, chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng. Châu nhi lại nói tiếp:

- Độc Cung ở trên Hùng Nhĩ sơn ấy.

Nói xong, nàng ta quay người đi luôn.

Bạch Mai cũng kéo Tiểu Hồng và quay người lại thúc giục Thanh Lam rằng:

- Lam đại ca chúng ta phải đi thật mau mới được vì chúng ta còn phải đi kiếm Liễu Thanh Hà nữa!

Ba người rời khỏi Vu Sơn vội đi Kiếm Môn ngay. Cả ba giờ khinh công tuyệt mức ra đi, và chuyên đi những đường núi vắng vẻ. Trưa ngày thứ ba đã tới gần Kiếm Môn rồi, ba người liền hỏi thăm dân cư ở dưới chân núi xem Liễu Trì Khấu ở đâu, rồi cả ba lại tiếp tục lên núi ngay.

Thì ra Liễu Trì Khấu ở về phía Tây Kiếm Các. Ba người đang đi, bỗng thấy ngoài khu rừng ở phía trước mặt, có một cái bóng trắng như ẩn hiện. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Bạch Mai vội kéo Tiểu Hồng phi thẳng về phía trước.

Mấy ngày hôm nay vì hai người gần gũi nhau luôn, nên đã rất hợp chuyện.

Hai cái bóng người, một trắng một đỏ, như hai cái bóng mây bay về phía trước.

Hai nàng liền thấy trên bãi cỏ ở ngoài rừng có một thiếu nữ áo tía, đang đứng ở đó, ánh sáng trắng thấp thoáng mà ba người trông

thấy hồi nãy là ánh sáng ở thanh trường kiếm của nàng ta tỏa ra. Nàng ta đang cúi đầu, mãi miết dùng mũi kiếm vẽ đi vẽ lại trên mặt cỏ. Không hiểu nàng ta có việc gì quan trọng mà Bạch Mai với Tiểu Hồng đi tới gần hồi nào mà nàng ta cũng không hay. Hai nàng tới gần, thấy thiếu nữ kia cứ cúi đầu ngẫm nghĩ, trên mặt đất đã bị nàng ta vạch khá nhiều phù hiệu ngang ngang dọc dọc. Cứ vẽ mấy vạch, nàng lại ngẩng nhìn một lúc, đồng thời lại còn vẽ thêm mấy cái khuyên tròn vào đấy nữa. Hình như nàng vẽ một hình đồ rất phức tạp, hay là đang luyện tập một trận đồ gì thì phải!

Bạch Mai đứng cạnh đó xem một hồi cũng không sao hiểu được nàng nọ đang làm gì? Tuy vậy, nàng thắc mắc vô cùng, vội rỏ tai Tiểu Hồng, khẽ nói:

- Chị Tiểu Hồng, nàng ta đang làm gì thế?

Tiểu Hồng khẽ đáp:

- Em cũng không biết, chỉ thấy nàng có vẻ chăm chú lắm. Ủ, em biết rồi, chắc nàng đang nghiên cứu một pho kiếm pháp gì đây? Chúng ta thử hỏi Lam đại ca xem sao?

Bạch Mai hớn hở đáp:

- Phải đấy! Chúng ta hỏi Lam đại ca đi!

Hai nàng không ngờ Thanh Lam đã đứng ở đằng sau mình rồi, và còn thấy chàng xua tay bảo đừng nói nữa.

Bạch Mai đành phải chịu khó đợi chờ xem sao. Một lát sau, ba người thấy nàng nọ bỗng xoá hết những đường vẽ ấy đi, mồm lẩm bẩm nói:

- Ý nghĩa của Cửu Cung là căn cứ vào những đường chỉ ở trên mai rùa, hai và bốn là vai, sáu với tám là chân, trái ba phải bảy, đội chín, đập một, nằm ở nơi chính giữa ...

Nói tới đó, nàng lại dùng kiếm mà vẽ tiếp. Lần này nàng vừa vẽ vừa nghĩ nên nét vẽ đã rõ ràng hơn trước nhiều.

Thanh Lam là người học rộng, nên chàng chỉ xem một lát đã nhận ra được ngay, nàng ta đang vẽ hình Cửu Cung thực.

Thiếu nữ áo tía nghĩ ngợi mãi vẫn chưa nghĩ ra nhẽ. Nàng lại dùng mũi kiếm vẽ ở bên phía Đông một cái vòng tròn, ở phía Tây cũng một cái vòng tròn, rồi lại tăng giảm thêm thất mồm lại lẩm bẩm nói tiếp:

- Tám chín bảy mươi hai, nơi đây bốn cái vòng nữa, tất cả là mười ba cái vòng. Sao lại có những mười ba cái vòng như thế?

Thanh Lam thấy nàng đếm mãi vẫn không tìm ra được một kết luận, liền nghĩ thầm:

"Thì ra nàng đang suy nghĩ về một trận pháp. Trận pháp này biến hóa theo Cửu Cung Bát Quái ..."

Chàng càng xem càng thấy biến hóa phức tạp một cách rất huyền ảo.

- Lam đại ca, nàng ta đang làm gì thế?

Chàng bỗng nghe thấy bên tai có tiếng người hỏi như trên.

Chàng quay nhanh đầu lại, mồm vừa va đụng vào mồm của nàng nọ. Lúc ấy chàng mới hay người đó là Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng trợn mắt lên lườm yêu chàng một cái, khiến chàng càng hổ thẹn thêm. Cũng may lúc ấy Bạch Mai vừa rón rén bước lại gần, khẽ hỏi:

- Lam đại ca, có phải chị ta đang luyện tập một pho kiếm pháp gì không?

Thanh Lam định thần giây lát rồi lắc đầu đáp:

- Nàng ... đang nghiên cứu trận pháp, mà trận ấy lại biến hóa theo Cửu Cung Bát Quái.

Bạch Mai nghe thấy chàng nói như thế càng không hiểu, chớp mắt cái rồi hỏi tiếp:

- Lam đại ca nói trận pháp gì thế?

Nàng vừa hỏi tới đó đã nghe thấy thiếu nữ áo tía mừng rỡ thất kinh kêu la:

- Phải rồi! Tám chín oay mười hai, mỗi vòng lại cộng với nhau, như vậy là hai trăm chín mươi hai, đúng rồi!

Nàng mừng rỡ như điên như cuồng. Lúc này nàng cúi đầu xuống vẽ, ba người chỉ trông thấy hình dáng của nàng rất ẻo lả thoi, bây giờ nàng đứng dậy, ba người mới trông thấy mặt nàng đẹp như hoa phù dung, lông mày như lá liễu.

Bạch Mai, Tiểu Hồng đồng thanh thất kinh kêu la:

- Ủa!

Thế rồi hai cái bóng người một trắng một đỏ, nhanh như điện chớp, rút kiếm ra xông lại tấn công nàng ta, mồm thì đồng thanh nói:

- Con tiện tỳ, thế ra ngươi đào tẩu đến nơi đây!

Tiểu Hồng có vẻ tức giận hơn, nàng còn giơ kiếm lên nhằm mặt thiếu nữ áo tía ấy bổ xuống.

Thì ra thiếu nữ áo tía ấy chính là Cẩm Thất Tiên Tử Liễu Giao Cơ. Nàng ta bỗng thấy hai người ở trong rừng nhảy ra chẳng nói chẳng rằng múa kiếm tấn công ngay, nên cũng tức giận khôn tả, nhảy sang bên tránh né thế kiếm của Tiểu Hồng, rồi lớn tiếng quát hỏi:

- Các người ở đâu tới? Sao dám đến Kiếm Môn sơn này quấy nhiễu như thế?

Tiểu Hồng mặt đỏ bừng, giận dữ đáp:

- Tiện tỳ kia, ngươi đã làm gì thì tự hiểu lấy. Hừ! Ngày hôm nay đừng có hòng bỏn cô nương tha chết cho!

Nói xong, nàng lại giơ kiếm lên nhằm ngực Giao Cơ đâm luôn.

Thiếu nữ áo tía tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, quát tiếp:

- Giỏi lắm!

Nói xong, nàng cũng giơ trường kiếm lên chống đỡ thế kiếm của Tiểu Hồng.

"Coong"

Hai người cùng bị đối phương đẩy lui nửa bước. Thiếu nữ áo tía chỉ kiếm vào Bạch Mai, quát tiếp:

- Còn ngươi nữa! Cả hai cứ tiến lên tấn công một lúc đi, để bỏn cô nương khỏi mất công chém giết hai lần!

Nàng vừa nói xong câu đó, bỗng thấy cạnh thiếu nữ áo trắng đã có một thanh niên áo xanh rất đẹp trai, nên nàng liếc nhìn một cái, lại nhìn thêm cái nữa.

Tiểu Hồng thấy vậy càng tức giận thêm, vừa lui bước đã tiến lên ngay, lạnh lùng đáp:

- Khỏi cần phải hai người! Chỉ một mình cô nương đây cũng đủ diệt trừ ngươi, một yêu phụ vô sỉ rồi!

Nói xong, nàng múa kiếm xông lên tấn công như vũ như bão.

- Ai là yêu phụ? Ngươi ... các người mới là yêu phụ vô sỉ!

Thiếu nữ áo tía cũng không chịu lép vế, vừa chống đỡ vừa trả lời như vậy. Lúc này hai người lại đấu tiếp. Tiểu Hồng xuất thân ở Bắc Hải, thuộc phái Huyền Linh, chú trọng về môn luyện khí thành sức, ngưng hư hóa thực. Kiếm pháp của nàng thuộc về loại cương mãnh, nên kiếm của hai người vừa va đụng nhau, thiếu nữ áo tía đã thất thanh kêu la, và trường kiếm suýt bị Tiểu Hồng hất bắn ra khỏi tay.

Tiểu Hồng thấy vậy cười nhạt và nói tiếp:

- Yêu phụ có dám tiếp thêm ba thế kiếm của ta nữa không?

Nói xong, nàng liên tiếp giở luôn ba thế tuyệt diệu nhất ra tấn công, mũi kiếm của nàng như có những điểm sao bạc bắn ra liên tiếp và nhắm bốn mặt tám phương của thiếu nữ áo tía tấn công xuống.

Không riêng gì thiếu nữ áo tía, ngay cả Thanh Lam với Bạch Mai mới lần đầu tiên được trông thấy pho kiếm pháp này của Tiểu Hồng. Kiếm thế của nàng huyền ảo và mũi kiếm lại tỏa ra những luồng hơi lạnh lấn át kẻ địch.

Thanh Lam đang tấm tắc khen ngợi thì thấy thiếu nữ áo tía chỉ uốn có hai cái đã thoát ra khỏi vòng kiếm quang của Tiểu Hồng rồi.

Bạch Mai ngạc nhiên vô cùng, bỗng khẽ hỏi Thanh Lam rằng:

- Lam đại ca, yêu phụ này sử dụng thân pháp gì thế?

Thanh Lam chỉ hơi lắc đầu thôi, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn vào trong đấu trường.

Thiếu nữ áo tía vừa thoát khỏi thế công của đối thủ, Tiểu Hồng lại thét lớn, múa kiếm nhằm ngực nàng ta đâm tiếp.

Thế kiếm này của Tiểu Hồng mới thoáng trông thì nhanh tuyệt luân nhưng lại có vẻ rất đơn sơ tầm thường. Sự thực thế kiếm đó của nàng ta biến hóa vô cùng, bất cứ đối phương dùng kiếm để chống đỡ, hay tránh né như thế nào cũng khó mà thoát khỏi được.

Hiện giờ Thanh Lam đã giàu kinh nghiệm hơn trước, tất nhiên chàng chỉ thoáng trông đã hiểu biết ngay thế kiếm của Tiểu Hồng lợi hại như thế nào, và trong đầu óc chàng cũng đang nghĩ cách để phá giải. Chàng thấy thiếu nữ áo tía đợi cho mũi kiếm của Tiểu Hồng sắp đâm trúng vào người mới uốn eo lưng ong một cái rồi biến mất ngay. Thiếu nữ áo tía ấy nhanh nhẹn thực, nàng chỉ uốn người một cái đã lướt tới phía sau Tiểu Hồng và cùng giơ tay lên định trả đũa một kiếm.

oOo